

Hans staat stil, en kijkt. Joost loopt naar hem toe. Hij heeft een rood hoofd. 't Is ook zo gek!

„Moeder vraagt, of je morgen bij òns komt,” zegt hij, zonder Hans aan te kijken. Maar 't blijft zó stil, dat hij wel kijken móét!

Dan barst Hans ineens uit: „Dàt is jofel van d'r!”

Hij staat even heel stil; dan holt hij hard weg.

„Hé, wat ga je doen?” roept Joost.

„Bloemen voor d'r kopen!” schreeuwt Hans, zonder om te kijken.

Onder de kerstboom ligt het Kindje in de kribbe. Het rode mondje lacht.

Het kleine geitje en de ster

CLAIRE JALLOIS

Met zijn wangen nog nat van de tranen was de kleine Ange die avond eindelijk in slaap gevallen.

En toch was het Kerstavond!

Maar juist op deze Kerstavond was zijn liefste vriendinnetje weggelopen en hij voelde zich nu erg eenzaam en bedroefd.

Zijn liefste vriendinnetje was een wit geitje, dat hij had gekregen toen het nog heel jong was. Hij had haar meegenomen naar zijn berghutje en van die tijd af waren ze altijd bij elkaar gebleven.

Hij had geen ouders meer, en omdat niemand eigenlijk wist hoe hij heette hadden de mensen uit het dorp hem „Ange” genoemd; dat is de Franse naam voor een engeltje en daar leek hij precies op. Hij had goudblond haar en een heleboel krullen en grote blauwe ogen die dikwijls naar de hemel keken.

De hele dag was Ange in de bergen, waar hij op de schapen en de geiten van de be-

woners uit het dal paste en dan kon hij urenlang naar de wolken kijken, die boven zijn hoofd zweefden en die steeds weer andere vormen aannamen.

Ange hield er ook erg veel van om de zon te zien ondergaan. Maar het allermooiste vond hij het als 's avonds een voor een de sterren zichtbaar werden. 's Zomers telde hij dan hoeveel vallende sterren hij had gezien. Als een vurige streep vielen ze pijlsnel naar beneden, maar hij kon nooit precies zien waar ze neerkwamen.

De kleine Ange zou wat graag zo'n sterretje willen vinden. Het was misschien wel zijn grootste wens. Maar ze vielen altijd helemaal boven op de top van de berg en daar kon niemand komen.

Het kleine witte geitje was Anges kameraadje en bij haar voelde hij zich nooit bedroefd. Hij vertelde haar over alles wat hij aan de hemel zag . . . en samen praatten zij dikwijls over de sterren.

Het geitje dacht dat de hemel een heel groot veld was met alleen maar sterretjes en dat zij er de hele dag zou kunnen grazen; en dan zou zij de mooiste ster plukken en voor haar vriendje meenemen.

Daarom had ze die dag voor Kerstmis besloten om boven op de berg sterretjes te gaan zoeken . . . want daar vielen zij immers op de grond.

En zonder het aan iemand te vertellen was ze weggegaan, helemaal alleen.

Langs hele moeilijke paadjes, waar alleen geitjes kunnen lopen was zij naar boven geklommen. Ze had haar velletje opengehaald aan de braamstruiken en haar pootjes deden pijn op de harde rotsen. Maar net toen het donker werd, was ze op de top van de berg aangekomen.

Nog hijgend en doodmoe stond ze daar, haar kopje opgeheven naar de hemel en ze wachtte tot de flonkerende sterren dicht bij haar op de berg zouden neervallen. Daar zag ze de eerste vallende ster . . . Ze rende er naar toe en keek op de grond: maar er was alleen maar een klein zwart steentje!

Toen zag ze een tweede vallende ster . . . en weer rende ze er heen en ze keek daar waar het op de grond was neergekomen. Maar weer zag ze alleen maar een klein zwart steentje.

En ook de derde en de vierde vallende ster waren kleine zwarte steentjes.

De hele nacht rende het geitje op de berg heen en weer, en steeds weer hoopte ze er een te vinden dat niet uitgedoofd was . . . één klein helder sterretje.

Maar toen de ochtend aanbrak had ze er nog geen enkele kunnen plukken. Ze voelde zich erg bedroefd en omdat ze zo vreselijk moe was geworden, ging ze in het gras liggen en sloot ze haar ogen. Het liefst had ze nu willen sterven. Maar plotseling dacht ze aan de kleine Ange . . . Zij kon hem toch niet helemaal alleen laten daar beneden. Hij was vast al ongerust over haar wegblijven. Ze deed haar oogjes weer open en stond op . . . Maar wat zag ze daar in het gras tussen haar pootjes; wat stak daar zo lichtend af tegen de donkere aarde? Een klein, wit sterretje: een bloem met vijf blaadjes, een van die zeldzame bloemen die alleen op de hoogste bergtoppen groeien en die „edelweiss” heten.

En rondom zich zag ze nog veel meer van die witte donzige sterretjes; als heldere lichtjes in het gras.

En het geitje voelde zich heel gelukkig worden en haar hartje klopte van blijdschap. Sterren! . . . overal zag ze sterren. Heel voorzichtig liep ze nu om geen enkel bloemetje stuk te maken, en de allermooiste die ze kon vinden zocht ze uit voor de kleine Ange.

Langzaam begon ze de berg weer af te dalen en het was nog erg vroeg toen ze bij het herdershutje kwam, waar Ange sliep.

Ange was nog niet wakker. Voordat hij de vorige avond huilend op zijn bedje was gaan liggen, was hij neergeknield, vlakbij de schoorsteen, waar hij altijd zijn klompjes neerzette... en omdat het Kerstavond was had hij aan de lieve God durven vragen: „Ik ben vanavond erg bedroefd en alleen, want ik heb mijn vriendinnetje verloren. Ik zou zo graag willen dat U mijn geitje terugbracht. En zoudt U mij voor Kerstmis een van Uw sterretjes willen geven, net zo een als U aan de herders van Bethlehem hebt gegeven en aan de drie Wijzen die naar de stad kwamen om het kindeke Jezus te aanbidden?”

En toen was de kleine Ange gaan slapen en hij droomde van die Ster.

Meteen, toen hij de volgende ochtend wakker werd, rende hij naar de schoorsteen waar hij zijn klompjes had neergezet... en oh! wat een verrassing!... Droomde hij soms nog? Want daar, naast zijn klompjes, sliep zijn kleine witte geitje. Blij nam hij haar in zijn armen en streek haar over haar kopje... en zijn vreugde werd nog groter toen hij de witte ster ontdekte die zijn vriendinnetje zorgvuldig in haar bekje vasthield. Een ster, die ze op de berg had gevonden; een kostbare bloem; een kleine ster uit de hemel!

Ange schoot vlug zijn klompen aan en rende zingend van blijdschap naar buiten. Hij daalde helemaal af tot aan het dorp en zong „Kerstmis”, „Kerstmis”!, want Kerstmis betekent „vreugde”.

In zijn hand hield hij de witte, hemelse bloem... en het kleine geitje huppelde naast hem mee.

Hij vertelde zijn geschiedenis aan het hele dorp.

En sindsdien zetten veel kleine kinderen op Kerstavond hun schoentjes voor de schoorsteen, want zij weten dat zij er de volgende dag datgene in zullen vinden, waar zij het meest naar verlangd hebben. 's Avonds, als zij op hun knietjes liggen, vragen zij het Hem, die altijd naar kinderen luistert en die alles kan geven, zelfs de wonderlijkste dingen:

zelfs een klein wit geitje,
en zelfs een sterretje uit de hemel.